

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการดำเนินธุรกิจของบริษัทจำเป็นต้องมีสินทรัพย์เพื่อใช้ในการสร้างรายได้และสนับสนุนการดำเนินงานของกิจการ ในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงแนวความคิดเกี่ยวกับการลงทุนของธุรกิจจากการซื้อสินทรัพย์เพื่อใช้ในการดำเนินงานมาเป็นการทำสัญญาเช่าระยะยาวหรือลิสซิ่งกับบริษัทภายนอกแทน ซึ่งมีสาเหตุเบื้องต้นมาจากบริษัทไม่ต้องการซื้อสินทรัพย์ที่ต้องใช้เงินลงทุนค่อนข้างสูงและต้องมารับภาระค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสินทรัพย์นั้น การทำสัญญาเช่าระยะยาวหรือลิสซิ่งนี้บางบริษัทได้นำมาใช้เป็นเครื่องมือทางการเงินอย่างหนึ่งเพื่อให้กิจการได้ใช้สินทรัพย์โดยมิต้องลงทุนด้วยเงินจำนวนมากในครั้งเดียว แต่เป็นการทยอยจ่ายเป็นงวด ๆ ตามระยะเวลาในสัญญาเช่าระยะยาว

นอกจากนั้นบริษัทส่วนใหญ่ได้มองเห็นประโยชน์ของการทำสัญญาเช่าระยะยาวมากขึ้น เช่น ผู้บริหารมีแนวทางให้เลือกในการวางแผนกลยุทธ์การลงทุนเพื่อวัตถุประสงค์ในการจัดการโครงสร้างทางการเงินของกิจการ ให้ได้ผลประโยชน์ทางด้านภาษีและได้รับประโยชน์จากการรับรัยการในงบการเงิน แต่อีกนัยหนึ่งก็เป็นผลเสียของการทำสัญญาเช่าระยะยาวคือ กิจการสามารถทำการบิดเบือนข้อเท็จจริงด้วยการซ่อนหนี้สินที่มีอยู่หรือที่เรียกว่า รายการนอกงบดุล (Off-Balance Sheet) ซึ่งทำให้งบการเงินไม่แสดงสถานภาพที่แท้จริงทางเศรษฐกิจของกิจการและเป็นผลทำให้การตัดสินใจของนักลงทุนผิดพลาดได้ อย่างเช่น บริษัท ENRON WORLDCOM TYCO IMCLONE GLOBAL CROSSING และ ADELPHIA ซึ่งเป็นเหตุการณ์ความหายนะจากการล้มละลายของธุรกิจยักษ์ใหญ่ข้ามชาติในประเทศสหรัฐอเมริกา รวมไปถึงความไม่โปร่งใสในงบการเงินของบริษัท XEROX MERCK และ QWEST เกี่ยวกับการฉ้อฉลการตกแต่งบัญชีเพื่อให้ราคาหุ้นของบริษัทสูงขึ้นและสร้างความมั่งคั่งร่ำรวยให้กับฝ่ายบริหาร ได้มีหลักฐานที่บ่งชี้อย่างชัดเจนว่างบการเงินของบริษัทเหล่านี้มาจากการปกปิดซ่อนเร้นรายการบางอย่างโดยมิได้เปิดเผยไว้อย่างครบถ้วนซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่สุดนั่นก็คือ การทำธุรกรรมในรายการที่เกี่ยวข้องกับการโยกย้ายหนี้สินเป็นจำนวนมาก ในการหลบซ่อนหนี้สินนี้บริษัทแต่ละแห่งก็มีวิธีการที่แตกต่างกันออกไป ไม่ว่าจะเป็นการจัดตั้งบริษัทย่อยเพื่อแยกงบการเงินออกจากงบการเงินของบริษัทใหญ่ กรวใช้หุ้นส่วนหรือนิติบุคคลเฉพาะกิจการ รวมถึงการใช้สัญญาเช่าระยะยาวและสัญญาภาระผูกพันต่าง ๆ กับคู่ค้าซึ่งเกี่ยวกับหนี้สินที่อาจเกิดขึ้นในภายหน้า

การทำรายการนอกงบดุลดังกล่าวนี้เป็นการใช้จุดอ่อนของมาตรฐานการบัญชีที่มีอยู่ โดยเฉพาะมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 29 เรื่อง การบัญชีสำหรับสัญญาเช่าระยะยาว จากการทดสอบเงื่อนไขที่มีการกำหนดเป็นเชิงปริมาณหรือเป็นตัวเลข ทำให้กิจการพยายามจัดทำสัญญาเช่าระยะยาวเพื่อหลีกเลี่ยงเงื่อนไขที่ใช้ในการจัดประเภทเป็นสัญญาเช่าการเงิน (Financial Lease) ให้เป็นสัญญาเช่าดำเนินงาน (Operating Lease) ซึ่งทั้งสองประเภทนี้จะมีวิธีการบันทึกบัญชีที่แตกต่างกัน ทำให้ไม่สามารถเปรียบเทียบงบการเงินกันได้หากไม่ได้มีการปรับปรุงการบันทึกบัญชีให้เหมือนกัน ถึงแม้ว่าการเช่าสินทรัพย์นั้นจะถูกเช่าเพื่อใช้ในการดำเนินงานของกิจการเพื่อให้ได้มาซึ่งรายได้หรือกระแสเงินสดในอนาคตเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เกิดจากความต้องการของกิจการที่ต้องการแสดงสถานภาพทางการเงินของกิจการให้ดีขึ้น

อย่างไรก็ตามในเวลาต่อมาทางสมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทยได้มีการปรับปรุงมาตรฐานการบัญชีไทยโดยออกร่างมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 29 เรื่อง การบัญชีสำหรับสัญญาเช่าระยะยาว (ปรับปรุง พ.ศ. 2549) ขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 17 เรื่อง สัญญาเช่าระยะยาว (ฉบับปรับปรุง 1997) (มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, 2546) เพื่อใช้แทนมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 7 เรื่อง การบัญชีเกี่ยวกับการเช่าซื้อและมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 29 เรื่องการบัญชีสำหรับสัญญาเช่าระยะยาวโดยมีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญคือ จะเน้นเรื่องการโอนความเสี่ยงและผลตอบแทนทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดที่ผู้เป็นเจ้าของพึงได้รับจากสินทรัพย์ไปให้แก่ผู้เช่าโดยทำการยกเลิกตัวเลขที่คณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีเคยให้ความเห็นไว้ และเพิ่มเงื่อนไขที่ต้องจัดประเภทเป็นสัญญาเช่าทางการเงินอีก 1 ข้อคือ สินทรัพย์ที่เช่านั้นต้องมีลักษณะเฉพาะจนกระทั่งมีผู้เช่าเพียงผู้เดียวที่สามารถใช้สินทรัพย์นั้น โดยไม่จำเป็นต้องนำสินทรัพย์ดังกล่าวมาทำการตัดแปลงที่สำคัญ นอกจากนั้นยังเพิ่มข้อบ่งชี้ถึงสถานการณ์ที่ทำให้สัญญาเช่าต้องจัดประเภทเป็นสัญญาเช่าการเงิน คือ ผู้เช่าเป็นผู้รับผิดชอบผลเสียหายที่เกิดกับผู้ให้เช่าเนื่องจากการยกเลิกสัญญาและผู้เช่าได้รับผลกำไรหรือขาดทุนจากความผันผวนของมูลค่ายุติธรรมของมูลค่าคงเหลือ และยังมีข้อกำหนดให้มีการเปิดเผยข้อมูลในหมายเหตุประกอบงบการเงินเพิ่มเติมอีกด้วย ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ต่อผู้ใช้งบการเงินในด้านความสามารถในการเปรียบเทียบและมองเห็นแนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องเนื้อหาสาระทางเศรษฐกิจสำคัญกว่ารูปแบบทางกฎหมายมากขึ้น

ด้วยสาเหตุนี้จึงแสดงให้เห็นว่า หากโดยเนื้อหาทางเศรษฐกิจของสัญญาเช่า บ่งชี้ให้เห็นถึงการโอนผลประโยชน์และความเสี่ยงส่วนใหญ่ในตัวของสินทรัพย์นั้น ๆ แล้ว มาตรฐานการบัญชีย่อมต้องการให้แสดงกรบันทึกบัญชีแบบสัญญาเช่าการเงินมากกว่าสัญญาเช่าดำเนินงานเพื่อให้นักลงทุนหรือผู้ใช้งบการเงินสามารถนำข้อมูลไปใช้ในการตัดสินใจทางเศรษฐกิจได้ดีขึ้น ดังนั้นจึงเป็น

ที่สนใจว่า ถ้ากิจการที่ใช้สัญญาเช่าดำเนินงานในปัจจุบันต้องเปลี่ยนมาบันทึกบัญชีแบบสัญญาเช่าการเงินแล้วนั้นจะส่งผลกระทบต่ออย่างไรต่ออัตราส่วนทางการเงินของกิจการ ซึ่งจะมีผลต่อการตัดสินใจของนักลงทุนและผู้ใช้งบการเงินในอนาคต นอกจากนั้นเพื่อให้บริษัทนั้น ๆ เตรียมพร้อมรับมือกับมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ที่จะมีผลบังคับใช้ในอนาคตด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงวิธีการบัญชีสัญญาเช่าดำเนินงานเป็นสัญญาเช่าการเงินของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงวิธีการบัญชีสัญญาเช่าดำเนินงานเป็นสัญญาเช่าการเงินที่มีต่ออัตราส่วนทางการเงิน
2. เพื่อศึกษาขนาดและทิศทางของอัตราส่วนทางการเงินจากการเปลี่ยนแปลงวิธีการบัญชีสัญญาเช่าดำเนินงานเป็นสัญญาเช่าการเงิน

สมมติฐานของการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงวิธีการบัญชีสัญญาเช่าดำเนินงานเป็นสัญญาเช่าการเงินที่มีต่ออัตราส่วนทางการเงินของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย อันได้แก่ อัตรากำไรจากการดำเนินงาน (Profit Margin) อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น (Return On Equity: ROE) อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์รวม (Return On Assets: ROA) อัตราผลตอบแทนจากทุนที่ใช้ (Return On Capital Employed: ROCE) อัตราหมุนเวียนของสินทรัพย์รวม (Asset Turnover) อัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest Cover) อัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อทุนที่ใช้ (Gearing Ashton) อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (Gearing ILW) และอัตราส่วนหนี้สินจากการกู้ยืมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (Gearing (net debt to equity)) ซึ่งอัตราส่วนเหล่านี้อาจทดสอบได้จากสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) เพียงอย่างเดียวได้ แต่มีอยู่ 3 อัตราส่วนทางการเงินที่น่าสนใจที่ผู้วิจัยต้องการนำไปทดสอบสมมติฐาน นั่นก็คือ อัตรากำไรจากการดำเนินงาน อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น และอัตราผลตอบแทนจากทุนที่ใช้ เนื่องจากเหตุผลที่ว่า ผลต่างของกำไรจากการบันทึกบัญชีแบบสัญญาเช่าระยะยาวที่แตกต่างกันจะมีความผันผวนและไม่สม่ำเสมอ ซึ่งเป็น ผลมาจากการที่กำไรในปีแรก ๆ ของการทำสัญญาเช่าดำเนินงานนั้นจะมีกำไรสูงกว่าการทำสัญญาเช่าการเงิน เพราะค่าเช่าที่บันทึกเป็นค่าใช้จ่ายจากสัญญาเช่าดำเนินงานจะมีจำนวนเงินน้อยกว่าค่าเสื่อมราคาบวกกับดอกเบี้ยจ่ายจากการบันทึกแบบสัญญาเช่าการเงิน อันเนื่องมาจากสัญญาเช่าการเงินในปีแรกจะมีดอกเบี้ยจำนวน

มากเพราะมีเงินต้นมาก แต่อย่างไรก็ตามกำไรจากสัญญาเช่าดำเนินงานจะค่อย ๆ ลดลงเรื่อย ๆ ใน ปีต่อ ๆ ไปเมื่อเทียบกับกำไรจากสัญญาเช่าการเงิน เนื่องจากว่าดอกเบี้ยจ่ายที่บันทึกมีจำนวนลดลง นอกจากนั้นถ้าสัญญาเช่าดำเนินงานที่มีค่าเช่าจำนวนมากและมีอายุสัญญาเช่านานก็จะส่งผลกระทบต่อ กำไรสะสมในส่วนของผู้ถือหุ้นด้วยในการปรับมูลค่าย้อนหลังจากการเปลี่ยนแปลงวิธีการบัญชี เป็นสัญญาเช่าการเงิน ดังนั้นสมมติฐานที่จะกำหนดดังต่อไปนี้จะทำให้ทราบว่าบริษัทจดทะเบียน ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมีการทำสัญญาเช่าดำเนินงานส่วนใหญ่อยู่ในช่วงใดและมี ผลกระทบกับกำไรจากการเปลี่ยนแปลงวิธีการบัญชีสัญญาเช่าดำเนินงานเป็นสัญญาเช่าการเงิน อย่างมีสาระสำคัญหรือไม่ และมีความแตกต่างของกำไร ในปัจจุบันมากน้อยเพียงใด

ดังนั้นถ้ากิจการส่วนใหญ่มีการทำสัญญาเช่าดำเนินงานมาเป็นเวลานานและอยู่ในช่วง ปีหลัง ๆ ของสัญญาแล้วนั้น เมื่อมีความจำเป็นต้องทำการเปลี่ยนแปลงวิธีการบัญชีเป็นสัญญาเช่า การเงิน จะทำให้ส่งผลกระทบต่อกำไรจากการดำเนินงานสูงขึ้น จึงเป็นที่มาของสมมติฐานที่ 1 ดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 (H1): การเปลี่ยนแปลงวิธีการบัญชีสัญญาเช่าดำเนินงานเป็นสัญญาเช่า การเงินส่งผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงของอัตรากำไรจากการดำเนินงานสูงขึ้น

นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงการบัญชีสัญญาเช่าให้เป็นสัญญาเช่าการเงินจะทำให้ส่งผล กระทบกับผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นสูงขึ้นด้วย เนื่องจากกำไรที่เพิ่มขึ้นจากสมมติฐานที่ 1 ซึ่งเป็นอัตราส่วนทางการเงินที่สำคัญในการพิจารณาลงทุนของนักลงทุน เนื่องจากแสดงถึง ความสามารถในการทำกำไรของบริษัทเพื่อให้ดูว่าได้รับผลตอบแทนสูงหรือต่ำแค่ไหนเมื่อเทียบกับ เงินที่ลงทุนไป จึงเป็นที่มาของสมมติฐานที่ 2 ดังต่อไปนี้

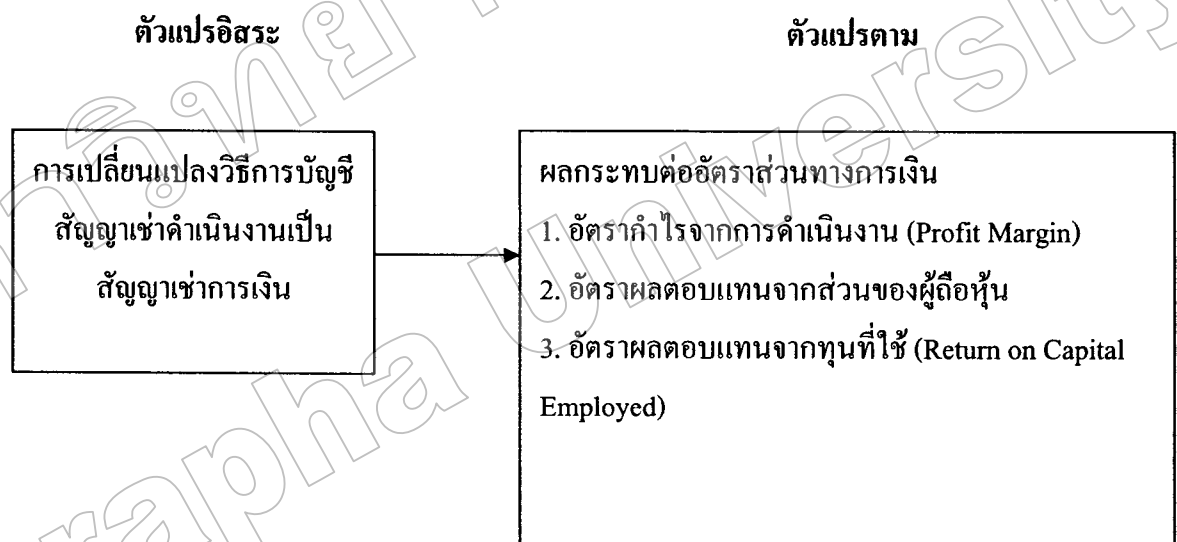
สมมติฐานที่ 2 (H2): การเปลี่ยนแปลงวิธีการบัญชีสัญญาเช่าดำเนินงานเป็นสัญญาเช่า การเงินส่งผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงของอัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้นสูงขึ้น

และนอกจากสมมติฐานที่ 2 ยังอาจไม่เพียงพอต่อการตัดสินใจแก่นักลงทุนและผู้ใช้งบ การเงินได้ เนื่องจาก ROE นั้นมุ่งแสดงถึงความสามารถในการทำกำไรเพียงอย่างเดียว ดังนั้นจึง ควรพิจารณาอัตราผลตอบแทนจากทุนที่ใช้ ประกอบด้วย เพราะ นักลงทุนจะใช้อัตราส่วนนี้ใน การวัดความสามารถในการหารายได้ของบริษัท ซึ่งจะมีความแตกต่างจากอัตราส่วนทางการเงิน อื่นๆ และถ้าบริษัทมีค่า ROCE สูงก็จะแสดงให้เห็นถึงความสามารถของบริษัทที่สามารถสร้างกำไร ในสินทรัพย์รวมทั้งหนี้สินหมุนเวียน (Capital Employed) ที่มีจำกัด ทั้งนี้กำไรที่เกิดขึ้นจะส่งผล โดยตรงกับผู้ถือหุ้น (Shareholder Equities) ซึ่งหมายถึงสัญญาของบริษัทที่ใช้เงินได้อย่างมี ประสิทธิภาพและมีแนวโน้มที่น่าจะเติบโตได้ดีในอนาคต ดังนั้นจึงควรพิจารณาแนวโน้มของ บริษัท เพราะถ้าบริษัทมีแนวโน้ม ROCE ต่ำอย่างต่อเนื่อง ความสามารถในการทำกำไรของบริษัท

อาจมาจากการที่บริษัทมีการใช้สินทรัพย์รวมหักหนี้สินหมุนเวียนสูง ซึ่งจะไม่เป็นผลดีในอนาคต และการเปลี่ยนแปลงวิธีการบัญชีสำหรับสัญญาเช่าดำเนินงานเป็นสัญญาเช่าการเงินนี้ก็เช่นกัน มีส่วนทำให้สินทรัพย์รวมหักหนี้สินหมุนเวียนสูงขึ้นด้วย เพราะได้มีสินทรัพย์นอกบดุลเพิ่มขึ้น จึงทำให้อัตราผลตอบแทนจากทุนที่ใช้ต่ำลง เหตุผลข้างต้นจึงเป็นที่มาของสมมติฐานข้อที่ 3 ดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 3 (H3): การเปลี่ยนแปลงวิธีการบัญชีสัญญาเช่าดำเนินงานเป็นสัญญาเช่าการเงินส่งผลกระทบต่ออัตราการเปลี่ยนแปลงของอัตราผลตอบแทนจากทุนที่ใช้ ต่ำลง

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบถึงผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงวิธีการบัญชีสัญญาเช่าดำเนินงานเป็นสัญญาเช่าการเงินที่มีต่ออัตราส่วนทางการเงินของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

2. เพื่อให้ทราบถึงขนาดและทิศทาง การเปลี่ยนแปลงของอัตราส่วนทางการเงินของ บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์จากการเปลี่ยนแปลงวิธีการบัญชีสัญญาเช่าดำเนินงานเป็น สัญญาเช่าการเงิน

3. เป็นหลักฐานทางวิชาการที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลกระทบ จากการเปลี่ยนแปลงวิธีการบัญชีสัญญาเช่าดำเนินงานเป็นสัญญาเช่าการเงินที่มีต่ออัตราส่วนทาง การเงินเพื่อให้นักวิจัยสาขาต่าง ๆ ใช้เป็นแนวทางในการศึกษาต่อเพิ่มเติม

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาข้อมูลจากบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ซึ่งจะทำการศึกษาข้อมูลในงบการเงินประจำปีและมีขอบเขตการศึกษาของข้อมูลเกี่ยวกับอัตราส่วน ทางการเงิน ได้แก่ อัตรากำไรจากการดำเนินงาน อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น อัตรา ผลตอบแทนจากสินทรัพย์รวม อัตราผลตอบแทนจากทุนที่ใช้ อัตราหมุนเวียนของสินทรัพย์รวม อัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest Cover) อัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อทุนที่ใช้ อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น และอัตราส่วนหนี้สินจากการกู้ยืมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น ระหว่างปี 2548 เนื่องจากเป็นปีปัจจุบันที่อยู่ระหว่างการปรับปรุงมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 29 เรื่อง การบัญชีสำหรับสัญญาเช่าระยะยาว และเป็นข้อมูลล่าสุดเหมาะสมแก่การวิเคราะห์การ เปลี่ยนแปลงวิธีการบัญชีสัญญาเช่าดำเนินงานเป็นสัญญาเช่าการเงิน เพื่อให้เกิดการเตรียมพร้อมใน การรับมือกับมาตรฐานฉบับนี้ที่จะปรับใช้ในอนาคต

โดยการศึกษาจะใช้ข้อมูลจากงบการเงินของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ แห่งประเทศไทยในช่วงเวลาดังกล่าวจากทุกกลุ่มอุตสาหกรรม แต่จะไม่ศึกษาบริษัทกลุ่มธนาคาร กลุ่มเงินทุนและหลักทรัพย์ และกลุ่มประกันภัยและประกันชีวิต เนื่องจากทั้ง 3 กลุ่มนี้ มีลักษณะ การดำเนินงาน การวัดประสิทธิภาพการดำเนินงานที่แตกต่างไปจากกลุ่มอื่น และไม่ศึกษาในกลุ่ม บริษัทที่อยู่ระหว่างฟื้นฟูการดำเนินงานเพราะ โครงสร้างการเงินของบริษัทเหล่านี้แตกต่างจาก บริษัทในหมวดอุตสาหกรรมอื่น ๆ เช่นเดียวกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

สัญญาเช่าระยะยาว หมายถึง สัญญาหรือข้อตกลงที่ผู้ให้เช่าโอนสิทธิการใช้ทรัพย์สิน ให้แก่ผู้เช่าโดยได้รับค่าเช่าเป็นผลตอบแทนสำหรับช่วงระยะเวลาหนึ่ง

สัญญาเช่าการเงิน หมายถึง สัญญาเช่าที่โอนส่วนใหญ่ของความเสี่ยงและผลตอบแทน ทั้งหมดไปให้ผู้ครอบครองทรัพย์สิน ทั้งนี้ อาจจะมีหรือไม่มีกรรมสิทธิ์ให้ไปจริง

สัญญาเช่าดำเนินงาน หมายถึง สัญญาเช่าที่มีใช้สัญญาเช่าทางการเงิน
 รายการนอกบุคคล หมายถึง รายการหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในกิจการ แต่ไม่
 ปรากฏในงบการเงิน เนื่องจากรายการเหล่านี้ไม่เข้าเกณฑ์การรับรู้รายการเป็นสินทรัพย์หรือหนี้สิน
 ตามมาตรฐานการบัญชี

อัตรากำไรจากการดำเนินงานปกติ (Profit Margin) หมายถึง อัตราส่วนที่แสดงถึง
 ความสามารถในการทำกำไรของบริษัท โดยเปรียบเทียบกำไรก่อนดอกเบี้ยและภาษีต่อรายได้รวม

อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น หมายถึง อัตราส่วนที่แสดงถึงความสามารถใน
 ทำกำไรของบริษัท โดยเปรียบเทียบกำไรสุทธิต่อส่วนของผู้ถือหุ้น เพื่อดูว่าผู้ลงทุนได้รับ
 ผลตอบแทนสูงหรือต่ำแค่ไหนเทียบกับเงินที่ลงทุนไป

อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์รวม (Return on Asset) หมายถึง อัตราส่วนที่แสดงถึง
 ความสามารถในการทำกำไรของบริษัท โดยเปรียบเทียบกำไรก่อนดอกเบี้ยและภาษีต่อทรัพย์สิน
 รวม

อัตราส่วนผลตอบแทนจากทุนที่ใช้ (Return on Capital Employed) หมายถึง อัตราส่วนที่
 แสดงถึงความสามารถในการหารายได้โดยเปรียบเทียบกำไรก่อนดอกเบี้ยและภาษีต่อทรัพย์สินรวม
 โดยไม่รวมหนี้สินหมุนเวียน

อัตราหมุนเวียนของสินทรัพย์รวม (Asset Turnover) หมายถึง อัตราส่วนที่แสดงถึง
 ความสามารถในการหารายได้จากการใช้สินทรัพย์ โดยเปรียบเทียบรายได้รวมต่อทรัพย์สินรวม โดย
 ไม่รวมหนี้สินหมุนเวียน

อัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest Cover) หมายถึง อัตราส่วนที่แสดง
 ถึงความสามารถในการชำระหนี้ดอกเบี้ยของบริษัท โดยเปรียบเทียบกำไรก่อนดอกเบี้ยและภาษีต่อ
 ดอกเบี้ยจ่าย

อัตราส่วนหนี้สินระยะยาวต่อทุนที่ใช้ (Gearing Ashton) หมายถึง อัตราส่วนที่แสดงถึง
 ภาระผูกพันหรือหนี้สินในระยะยาวของบริษัท โดยเปรียบเทียบหนี้สินระยะยาวต่อทรัพย์สินรวม
 โดยไม่รวมหนี้สินหมุนเวียน

อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (Gearing ILW) หมายถึง อัตราส่วนที่แสดงถึงภาระผูกพันหรือ
 หนี้สินทั้งหมดของบริษัท โดยเปรียบเทียบหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น

อัตราส่วนหนี้สินจากการกู้ยืมต่อทุน (Gearing (Net Debt to Equity)) หมายถึง อัตราส่วน
 ที่แสดงถึงภาระผูกพันหรือหนี้สินจากการกู้ยืมเงินของบริษัท โดยเปรียบเทียบเงินกู้ยืมระยะสั้นและ
 ระยะยาวหักเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดต่อส่วนของผู้ถือหุ้น